

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΞ ΑΔΟΥ

Ο ΣΚΟΠΙΟΣ

Ρίπτεσαι ἐν ταῖς φυλακαῖς ὡς ὑπόδικος, ἢ καταδίκος καὶ ἀποστερεῖσαι τῆς προσωπικῆς σου ἐλευθερίας δικαίως ἢ ἀδίκως.

Ἄλλ' ὑποβάλλεσαι μόνον εἰς τὸν σωματικὸν τοῦτον περιορισμὸν, στερεεῖσαι τοῦ πολυτιμοτέρου τῶν κτημάτων τοῦ ἀνθρώπου, τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας μόνον;

Οὐχὶ δυστυχῶς.

Συμπαρομαρτοῦσι τούνηκτιον μύριαι ἄλλαι βράσανοι, αἵτινες δὲν ἀναγράφονται ἐν τῇ καταδικαστικῇ ἀποφάσει ἢ ἐν τῷ ἐντάλαματι τῆς φυλακίσεως, ἀλλ' ἐκτελοῦνται ἐπὶ παντὸς καθεργημένου θύματος ἢ ἐγκληματίου, ὑποδίκου ἢ καταδίκου σκαιῶς, σκληρῶς, ἀσπλάγχως.

Μεταξὺ δὲ τῶν ἀπείρων τούτων βασάνων ὑπάρχει μία ὀχληρὰ, ὀχληροτάτη, διηλεκτὴ, ἀνίλεως, παρακολουθοῦσα σε ὡς ἡ σκιά σου, ὡς ἐριννὺς τοῦ Ἄδου ἀνορθουμένη ἐνώπιόν σου πάντοτε.

Καὶ ἡ βράσανος αὕτη καλεῖται «σκοπός.»

* *

Τὰ δωμάτια τῶν φυλακισμένων, παρὰ πάντα κανόνα ὑγιεινῆς, παρὰ πᾶσαν ὑπαγόρευσιν τῆς φιλανθρωπίας, παρὰ τὰ ῥητῶς διατασσόμενα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κανονισμοῦ τῶν φυλακῶν, κλείονται πολλάκις πρὶν ἢ εἶτι ὁ χρυσάκτινος δίσκος τοῦ Φοίβου ῥίψη τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἀκτίνα ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν γραφικῶν ὀρέων τῆς Ἀττικῆς.

Αἱ δὲ φυλακαὶ τῶν Ἀθηναίων — εἰρήσθω ἐν παρεκβάσει — θαῦμα οἰκοδομικῆς, κατορθώθη ὥστε νὰ μὴ δέχωνται οὐδὲ μίαν ἀκτίνα τοῦ ζωοδότου ἡλίου, καὶ ἐνῶ αἱ Ἀθηναὶ λούονται ἐν τῷ φωτὶ καὶ πλημμυροῦνται ὑπὸ τῶν ζωογόνων ἀκτίνων τοῦ μεσημβρινοῦ μας ἡλίου, τὸ οἰκοδόμημα τῶν φυλακῶν, πιστὸν τοῦ Ἄδου ἀπεικόνισμα, ἐγείρεται σκαιὸν, ψυχρὸν, κάθυγρον καὶ σκοτεινὸν καὶ οἱ ἀτυχεῖς ἐν μέσαις Ἀθηναῖς, τῇ κατ' ἔξοχὴν πόλει τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ φωτός, δεσμῶται, ὡς ἄλλοι Τάνταλοι, διψῶσιν ὀλίγου θάλπου τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, αἵτινες ἐν τούτοις ἐπιχέονται ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους, καίτοι εὐρίσκόμενοι ἐν τῷ μέσῳ κατακλυσμοῦ φωτός καὶ θερμότητος.

Ὡς φαίνεται, ὁ ἀρχιτέκτων τῶν φυλακῶν, δραπέτης ἴσως τοῦ Ἄδου, ἐφιλοτέχνησε τὸ σχέδιον αὐτοῦ κατὰ τὸ πρότυπον τῶν Ταρτάρων τοῦ Ἄδου καὶ κατώρθωσε τὸ θαῦμα ν' ἀνεγείρη τοιαύτην δι' ὑπάρξεις ζώσας κατοικίαν καὶ νὰ δημιουργήσῃ μικρὸν Ἄδην ἐν μέσῳ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ. . . Παραδείσου καὶ ἐντὸς ὠκεανοῦ φωτός καὶ θάλπου κηλῖδα μελανὴν ζόφου καὶ σκότους, ἐνδιαίτημα παγερόν καὶ ἐπιχέον τὸ βῆγος, τὴν φρίκην, τὴν ἀπελπισίαν. . .

* *

Αἱ θύραι τῶν δωμάτων τῶν φυλακῶν ἐκλείσθησαν ἤδη, αἱ ἀπαίσιαι ἐκεῖναι θύραι, αἱ μονόφθαλμοι — καθόσον φέρουσιν ἐν τῷ μέσῳ στρογγύλην ὀπήν.

Κάθησαι ἐν τῷ δωματίῳ σου καὶ διὰ τῶν κιγκλίδων τοῦ σιδηροφράκτου παραθύρου σου ἀτενίζεις μακρὰν καὶ ζητεῖς νὰ συλλάβῃς ἰδανικῶς τὰς τελευταίας ἐκεῖνας πενθίμους καὶ ὠχρὰς ἀκτίνας, αἵτινες ἐπιχέουσι τοσαύτην γοητείαν εἰς τὸν Ἀττικὸν ὀρίζοντα. . .

Καὶ πρὸς στιγμὴν ἀφαιρῶν τὴν προσοχὴν σου ἀπὸ τῶν περικυκλούντων σε συγκεντροῦσαι ἐν ἑαυτῷ, οὕτως εἰπεῖν ἐκ τῆς γραφικῆς τοῦ ὀρίζοντος ἀπόψεως γλυκεῖα ὄνειρωξίς ἐπικάθηται τῆς ψυχῆς σου καὶ ρεμβάζων ζῆς ἐν τῷ παρελθόντι λησμονῶν τὸ φρικῶδες παρὸν, πρὸς στιγμὴν, καὶ βυθίζομενος εἰς τὰς ἀνεξερευνήτους τοῦ μέλλοντος καὶ σκοτεινὰς ἀτραπούς. . .

Ἄνουφῶσαι διὰ τῆς φαντασίας λεληθότως εἰς τὸν ἔβδομον οὐρανὸν, μεταρσιοῦσαι εἰς αἰθέρια ὕψη ὄνειροπολῶν ἐν ἐκστάσει ἀποπτάσας εὐδαιμονίας, ἀπολαύσεις ἰδανικοῦ κόσμου.

Ἄλλ' αἴφνης.

— Ρὲ σὺ ἀναψ' τὸ φῶσ' ! . . .

Ἀκούεται ἐκ τῆς ὀπῆς τῆς μονοφθάλμου θύρας διὰ βραχνῶδους, ξηρὰς καὶ ἀπειλητικῆς φωνῆς, διότι ἐπήρχετο τὸ σκότος. . .

Καὶ ἀποσπώμενος ἐκ τῶν ὄνειρων σου προσβλέπεις μετὰ δέους καὶ ἄλγους τὴν κυκλοῦσάν σε φοβερὰν πραγματικότητα καὶ βυθίζεσαι αὐθις ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ καὶ τῇ ὀδύνῃ σου. . .

Ἄλλὰ τίς ὁ σκληρὸς καὶ ἀπαίσιος δαίμων, ὅστις ἔρχεται νὰ σὲ ἀποσπᾷ καὶ ἀπ' αὐτῆς εἶτι τῆς ἰδανικῆς εὐδαιμονίας σου;

Ὁ σκοπός.

* *

Ἡ νύξ ἐπῆλθεν. Ἡ νύξ εἶναι μακρὰ καὶ ἀνιαρὰ πάντοτε ἐν ταῖς φυλακαῖς, ἀλλὰ τὸν χειμῶνα ἰδίως ἡ νύξ ἐπέρχεται ταχέως καὶ διαρκεῖ ἕνα αἰῶνα.

Οἱ ἀτυχεῖς δεσμῶται, δειπνήσαντες λιτῶς, κατακλίνονται, λιαν ἐνωρίς καὶ ἄλλοι μὲν σηπόμενοι ἐκ τῆς ἀκνησίας, ἡμιεγρηγορότεροι, ρεμβάζουσιν ἐπὶ τῶν ἀθλίων αὐτῶν στρωμῶν, οἱ δὲ ρογγάζουσιν ἐν ἀηδεῖ συναυλία. . .

Ἄλλ' ἐὰν δὲν εὐρίσκῃς ὑπνον ἐν τῇ συμφορᾷ, ἐὰν ἀσφάλῃς ἐν τῷ στενῷ κλωβῷ τῆς φυλακῆς σου καὶ οἱ ὑπερχειρίζοντες πόθοι καὶ ἐπιθυμίαι τῆς ψυχῆς σου θραύονται, ὡς τὰ πτερυγίσματα πτηνοῦ ἐπὶ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων τοῦ κλωβοῦ σου, ἐὰν τὰς περικυκλούσας σε ἀπαισίας σκέψεις καὶ τὴν σκοτεινὴν ὄψιν, ὕψ' ἢ ἡ συμφορὰ παρίσταται ἐν τῷ νῷ παντὸς πάσχοντος κατὰ τὴν νύκτα μάλιστα, προσπαθῆς ν' ἀποδιώξῃς ἀναγινώσκων ἢ διὰ τῆς γραφίδος μεταδίδων ἐπὶ τοῦ χάρτου μέρος τοῦ πιέζοντος τὴν καρδίαν σου βάρους, ἐὰν ἀπελησημονήσῃς κύπτων ἐπὶ μικρὰς τινας πεπαλαιωμένης τραπέζης ὑπὸ τὸ θαμβὸν φέγγος τῆς πενιχρᾶς λυχνίας τοῦ δωματίου σου, καὶ εὐρίσκῃς μικρὰν ἀνακούφισιν ἐν τῇ ἐκχύσει τῶν σκέψεων, τῶν λογισμῶν καὶ τῶν θλίψεων σου; . . .

Ἀκούεις καὶ αὐθις ἀπὸ τῆς ὀπῆς τῆς θύρας σου σκληρὰν ἀμειλικτον φωνὴν, ἀποσπῶσάν σε ἐκ τῶν ὄνειροπολήσεών σου ἀφαιροῦσαν σε καὶ αὐτὸ τὸ μόνον μέσον στιγμιαίας παραμυθίας ἐν τῇ γραφῇ ἢ τῇ ἀναγνώσει.

— Βρὲ σὺ, πέσθε κοιμήσθου ρέ ! Γιατὶ κάθεσαι ζῦπνιος τέτοια ὥρα;

Καὶ ἡ μὲν φωνή. . . φωνὴ σκαιὰ καὶ τραγεῖα ρωμυλιώτου εὐζώνου σκοποῦ, ἡ δὲ ὥρα, ἡ ἔτολα, ὡσεὶ ἐβδόμη τῆς ἐσπέρας. . .

* *

Συστρέφεσαι ἐπὶ τῆς κλίνης τῶν βασάνων σου ἐν ὀδυνηρᾷ αὐπνίᾳ καὶ ταλαιπωρίᾳ ἀφορήτῳ καὶ ἐπὶ τέλους μετὰ πολλῶν ὤρων προσπληθείας κατορθῶνεις ν' ἀρπάξῃς ἕνα ὑπνον.

Νεκρὸς ἐν τῇ πραγματικότητι, ἀναζῆς ἐν τοῖς ὄνειροις καὶ ἡ ἀλγούσα ψυχὴ σου καθ' ὕπνου λανθάνουσα κερβέρους καὶ διαπερῶσα τοίχους ἀπολαύει, ἐν ὄνειρῶξί, τῶν πόθων αὐτῆς, πλανᾶται ἐν μαγευτικῇ τιμῇ διαμονῇ ἢ συνδιαλέγεται μετὰ προσφιλῶν σοι. . .

Σὲ περικυκλοῦν ζωογόνος ἀτμόσφαιρα, εἰσπνέεις τὰ μεθυστικὰ ἄρώματα τῶν ἀνθέων, σοὶ ἀνοίγονται ἀγάλαὶ ἀπαλαὶ καὶ σοὶ προτείνονται εἰς ἀσπασμὸν τὰ μυροδόλα χεῖλη ὄροσερῶς καὶ ἀβροτάτης παρθένου, τῆς ἐκείνης σου. . . Ἄλλ' αἴφνης.

— Ρὲ σὺ, ξεφουντούκωσ' τὸ φῶσ' ! . . . Σ' ἀφυπνίζει ἀγρία κραυγὴ μετὰ κοντακισμῶν κατὰ τῆς θύρας. . .

Καὶ ἔντρομος ἀναπηδᾷ ἐπὶ τῆς ἀθλίας κλίνης σου καὶ ζητεῖς νὰ ἴδῃς γύρω σου τί συμβαίνει, εἰς τὰς τελευταίας δὲ ἀναλαμπὰς τῆς σβεννυμένης λυχνίας σου — τῆς μόνης αἰτίας τῆς

σκληρᾶς ἀφυπνίσεώς σου — ἀνακαλύπτεις ὅτι εὕρισκσαι καὶ πάλιν βεβουλισμένους εἰς τὴν φοικώδη πραγματικότητα, ἀντὶ τοῦ δροσεροῦ καὶ μαγευτικοῦ ἀνθῶνος, τὰ μαύρα σίδηρα τοῦ παραθύρου σου, ἀντὶ τῶν μεθυστικῶν ἀρωμάτων, ἢ ναυτιώδης καὶ ἀηδῆς ὀσμῆ, ἢ ἰδιάζουσα ἐν ταῖς εἰρκταῖς καὶ μόνον, ἀνέκφραστος δι' ἄλλης λέξεως ἢ ὡς *φυλακίλα*, καὶ ἀντ' ἐκείνης, ἢ ἀπεχθῆς καὶ δυσώδης βούτα προβάλλουσα ἀπαισία, ἀμειλικτος, πνιγηρᾶς ἀναδίδουσα ἀναθυμιάσεις, ἐνώπιόν σου... Καὶ τότε κατὰ τὸν ποιητὴν

«*Ἀπόλωτες τὰ ὄνειρα καὶ μετ' αὐτῶν . . . τὸν βίον*» καὶ . . . τὸν ὕπνον, ὃν δὲν *συλλαμβάνεις* πλέον . . .

* *

Ἀπνύδησες, ἀπέκαμες ἐκ τῆς ὀδυνηρᾶς ἀγρυπνίας καὶ μὴ ἀντέχων πλέον ἀνεγειρεῖς τὴν βαρεῖαν κεφαλὴν σου ἀπὸ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ ἐρείδων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ πηγῆως τῆς χειρὸς *κλαίεις τὴν μοῖρὰν σου*, ἢ ἀναγινώσκων ζητεῖς ν' ἀποδιώξῃς τὰς μαύρας σκέψεις σου. . .

Νομίζεις βεβαίως ὅτι οὕτω ἐπὶ τῆς κλίνης σου ἡσυχάζων, οὐδένα βλάπτεις, οὐδένα κανονισμόν παραβαίνεις καὶ βυθίζεσαι εἰς τὴν ἀνάγκωσίν σου. . .

Ἄλλ' ἀπατάσαι καὶ εἰς τοῦτο, διότι ἀγρυπνεῖ δαδούχος τοῦ Ἄδου ἐριννῶς ἵνα μὴ σοὶ ἐπιτρέψῃ οὐδὲ στιγμὴν ἡσυχίας. . .

Ἵπάρχουσιν ἀνθρώπινα ὄντα τοσοῦτω μοχθηρὰ ὥστε ν' ἀγαλλιώσι βασανίζοντα ὅπου καὶ ὅπως δύνανται τοὺς ὁμοίους των. . . εἰς τοιαῦτα ὄντα ἐνίοτε συμβαίνει ν' ἀνήκῃ καὶ. . . ὁ σκοπός. Καὶ ἀκούεις τότε ἀπὸ τῆς φοβερᾶς ὀπῆς . . . τῆς *κολάσεως*, μικροῦ δεῖν νὰ εἰπωμεν :

— Ρε *shù*, *κοιμησῆου* βέ, *πέσθε* κάτω *shou* λέω!

Δηλονότι, ὀφείλεις, κατὰ τὸ ἀκατονόμαστον τοῦτο ὄν, νὰ κλείσῃς τοὺς ὀφθαλμούς σου, νὰ κοιμηθῆς *μὲ τὸ σταγδ*, νὰ ρίψῃς τὴν κεφαλὴν σου ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, διότι οὕτω θέλει ἡ ὄρεξις ἐνὸς μοχθηροῦ ἢ κτηνώδους ὄντος. . .

Αἱ βάσανοι ἀπαγορεύονται διὰ ῥητοῦ ἄρθρου τοῦ Συντάγματος. . .

Ἄλλὰ μὴ δὲν εἶναι βάσανοι φρικώδεις τ' ἀνωτέρω τελοῦμενα μάλιστα ἐν *ἐξεταστικαῖς* καὶ *ἐπανορθωτικαῖς* φυλακαῖς, ἐν μέσαις Ἀθήναις καὶ λήγοντος τοῦ ΙΘ'. αἰῶνος ;

Ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν ἔσθ' ὅτε καὶ ἀρχιφύλακες ἀξιωμα-

τικοὶ ἐπιδοκιμάζοντες τὰ αἴσχη ταῦτα τῶν ἀγροίκων αὐτῶν ὀπλιτῶν καὶ ἐπιβάλλοντες τῷ ατυχεῖ πεφυλακισμένῳ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς θηριώδεις, βαναύσους, μοχθηρὰς καὶ παραλόγους θελήσεις τεράτων. . .

* *

Κλείεις τὴν θύραν τοῦ δωματίου σου ἵνα μὴ σὲ προσβάλλῃ τὸ ψῦχος. Γνωρίζεις ὅτι τοῦτο δὲν ἀπαγορεύεται, ἀφοῦ τὴν νύκτα κλειδώνονται μάλιστα αἱ θύραι τῶν δωματίων καὶ ἀφοῦ διὰ τοῦ *μόνου ὀφθαλμοῦ* τῆς θύρας καὶ διὰ τῶν παραθύρων ἔτι δύναται νὰ ἐπισκοπῇ τί πράττεις ὁ σκοπός.

Ἐν τούτοις ἐξίστασαι καὶ θαυμάζεις βλέπων ἐνίοτε ἀνοιγομένην βλακωδῶς τὴν θύραν σου ὑπὸ τῆς χειρὸς. . . τοῦ *σκοποῦ* . . .

Ἐκθέτεις τὸ μικρόν σου πύραυλον εἰς τὸν διὰδρομον ὅπως ἀναφθῇ ἢ πυρὰ σου ἐκεῖ.

Καὶ ἐν τούτῳ ὅμως ἔτι ὑπῆρξε σκοπός *ἀσκοπῶς* διατάσων σε ν' ἀνάψῃς τὴν πυρὰν σου ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἵνα δηλητηριασθῆς διὰ τοῦ ἀνθρακικοῦ ἐξέως. . . ἐνῶ χθες ἔτι ὁ ὀρχηφύλαξ σὲ διέτασσε νὰ μὴ εἰσάξῃς ποσῶς πύραυλον ἐν τῷ δωματίῳ σου. . . διὰ νὰ ριγοῖς ἐκ τοῦ ψύχους ὡς Καῖν ἐν τῇ κολάσει. . .

* *

Ὡς ἐν τῷ Ἄδῃ αἱ Ἐριννῶες, Ἀληκτώ, Τισιφῶνη καὶ Μέγαιρα, δι' ἀνημμένων δάδων, βασανίζουσι διηνεκῶς τὰς ψυχὰς τῶν κολαζομένων, οὕτω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, καὶ οἱ *σκοποὶ* βασανίζουσι μυριοτρόπως τοὺς ατυχεῖς ἐν τῷ ἐπιγεῖῳ Ἄδῃ τῶν ἐλληνικῶν φυλακῶν ριπτομένους.

Εἶναι μία τῶν ἀφορητοτέρων βασάνων, τῶν παρακολουθουσῶν τὴν στέρησιν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας. . .

Ἄλλ' ἡμεῖς καταδεικνύοντες ἐν αἴσχος δὲν ἀξιούμεν βεβαίως τὴν ἐξάλειψίν του παρὰ τῆς ἐπικαθημένης βαρέως ἐπὶ τοῦ τραγῆλου τοῦ δυστήνου ἔθνους *ἐπιστημονικῆς βλακειας*.

Ἐν τούτοις ἀναγράφοντες τὰς συντόμους ταύτας ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ἐντυπώσεις μας περὶ *σκοπῶν* ἐν ταῖς ἐλληνικαῖς φυλακαῖς, δὲν θεωροῦμεν *ἀπο σκοποῦ* νὰ παραθέσωμεν τὸ συμπέρασμα μας :

Ἡ ὁσωερικῆ ἐποπτεία τῶν φυλακῶν δέον ε' ἀνατεθῇ εἰς δεσμοφύλακα πολίτα, εἰδικῶς μορφωμένους πρὸς

(12)

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

(12)

ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΙΚΗ

I

Η α έ γ ν ε α ά π λ α .

(συνέχεια).

Κατὰ τοιοῦτον τρόπον τὸ *φατερόν τριάκτα* ἕνα παίζεται· ἤδη διακρίνομεν, ἐν τῷ *κρυπτῷ*, δύο κυρίως περιστάσεις, ἐκείνη καθ' ἣν τὰ χαρτὰ διανεμόνται ἀνά τρία καὶ τὴν ἄλλην ὅποτε τὰ διανεμόμενα εἶναι δύο.

Ἐν τῇ πρώτῃ λοιπόν, ἀφοῦ καθήσῃσι περίξ τῆς τραπέζης οἱ συμφωνήσαντες ὅπως συμπαίξωσι, ρίπτεται ὁ *ρήγας*,— ἡ γνωστὴ μέθοδος—ὅπως ὀρισθῇ τίς πρῶτος θὰ διανέμῃ τὰ παιγνιόχαρτα, ἵνα κατόπιν ἐξακολουθήσῃ πρὸς δεξιὰ τὸ παιγνίδιον. Τούτου γενομένου δίδονται ἀνά τρία φύλλα εἰς ἕκαστον τῶν παικτῶν· οὗτοι δὲ λαμβάνοντες αὐτὰ παρατηροῦσι κατ' ἰδίαν τί ἄθροισμα ἀποτελοῦσι.

Πρὶν ἢ διανεμηθῶσιν οὕτω τὰ χαρτὰ καὶ ἐν ἀρχῇ ἔτι,

ὀρίζεται ἡ *μίλα*, τούτεστι τὸ καταθετέον τακτικῶς χρηματικὸν ποσόν, καὶ τὸ *βίδο*, τὸ ἄλλο ποσόν δηλαδὴ κατὰ τὸ ὅποιον διαδοχικῶς ἐκ κοινῆς καταθέσεως δύναται νὰ αὐξάνῃ ἡ *μίλα*.

Ἐὰν ἀμέσως μετὰ τὴν λήξιν τῶν χαρτίων ἔχη τις τὸν ἀριθμὸν 31, κερδίζει τὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης *μίλας* καὶ γίνεται νέα διανομὴ χαρτίων, ὅπως κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀρχίσῃ ἐκ νέου τὸ παιγνίδιον, μέχρις ἐξαντλήσεως τῆς *δέσμης*, μεθ' ἧς τὰ παιγνιόχαρτα παραχωροῦνται εἰς τὸν ἀμέσως ἐπόμενον καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἐν ἡ περιπτώσει ὁ ἀριθμὸς οὗτος τύχη εἰς δύο ἢ πλείονας, προτιμᾶται ὁ πλησιέστερος πρὸς τὸν διανεμόντα. Ἄλλ' ἂν τούναντιον δὲν παρουσιασθῇ ἀμέσως 31, ὁ πρῶτος (*τράτος*), ἔχων ὑπ' ὄψει τὸ ἄθροισμα τῶν φύλλων του καὶ ὅτι εἰς περίστασιν καθ' ἣν δὲν σχηματισθῇ ὑπὸ τινος τὸ 31 κερδίζει ὁ ἐγγύτερον πρὸ τοῦτο πλησιάσας, ἐν ἴσῳ δὲ ἀποτελέσματι οὗτος, ζητεῖ καὶ ἕτερα τοιαῦτα ἢ οὐγί, ἂν νομίζῃ ὅτι ἔχει ἐλπίδας κέρδους ἢ οὐ· διότι ὅταν ὑπερβῇ τὸν 31, *καλεῖται* καὶ τὸ παιγνίδιον ἔκτοτε περιορίζεται, κατ' ἐκείνην τὴν περίοδον, μετὰ τῶν λοιπῶν παικτῶν. Ἀκολουθῶς πράττουσι τὸ αὐτὸ πάντες διαδοχικῶς μέχρι τοῦ τελευταίου, ὅτε ἀναστρέφονται ὑπ' ὄλων τὰ χαρτὰ, καὶ συγκρινόμενων τῶν ἀποτελεσμάτων κερδίζει ὁ μεγαλύτερον ἄθροισμα ἔχων ἢ ὁ ἐπιτυχὸν εἴτε ἐξ ἀρχῆς εἴτε διὰ τῶν ὑστερον διαδοχικῶς, ὡς ἐλέχθη, ληφθέντων φύλλων τὸν ἀριθμὸν, 14. Ὄταν 14 ἢ τὸ μεγαλύτερον ἄθροισμα συμπέσῃ νὰ ἔχῃσι πλείονες,

τοῦτο, εἰς τὴν στρατιωτικὴν δὲ δύναμιν ἡ ἀφεθῆ μὴν ἢ ἐξωτερικῆ φρουρῆσι τῶν φυλακῶν.

* *

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως ἡ σκοπολογία ἡμῶν αὕτη προφανῶς ἀποβαίνει ἀσκοπολογία.

Vieux.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ.

1

Σὰν καὶ σήμερ' ὁ μέγας ἐγεννήθη Ἰουδαῖος
 Ὅπου ἄμετρον ἀγάπην κλείων μέσα εἰς τὰ στήθη
 Καὶ μετ' ἄνεμον τὸν λόγον μετὰ χρόνον καὶ βραδέως
 Τὴν θρησκείαν καὶ τοὺς νόμους ν' ἀνατρέψῃ ἠδυνήθη.

2

Γιορτάσατε τὴν γέννησιν ἐκεῖνου χριστιανοὶ
 Ποῦ διδάξεν ἰσότητά παντοῦ νὰ βασιλεύῃ . . .
 Μὰ ὄχι μὴ γιορτάσετε . . . ἀκόμα τυραννεῖ
 Ὁ ἰσχυρὸς τὸν ἀσθενῆ, τὸ μῖσος θριαμβεύει
 Στὸν κόσμον. Μὴ γιορτάσετε πρὶν ἢ χριστιανωσύνη
 Εὐρῆ τὴν βασιλείαν τῆς στήν κοινοκτημοσύνη
 Καὶ πρὶν νὰ γίνουσι ἕνα
 Οἱ πλούσιοι καὶ οἱ βασιλεῖς, φτωχὲ λάε, μετ' ἄνεμον.

Λογχείας.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΥΛΗ.

Ἐκ τοῦ Φιγαρώ.

. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος παρὰ τὸ στενὸν τοῦ κύκλου ἐν ᾧ ὄρεα εἶναι ἐκ τῶν μάλλον ἐκτιμωμένων βασιλείων, διὰ τὰς *Μακρὴν μετρίφρονας ὑπὲρ τοῦ ἔθνους τοῦ ἀξιώσεις*, καὶ διὰ τὴν ὠθησὶν ἣν ἔδωκεν εἰς τὸ κράτος τοῦ ὅπερ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐπιβληθῆ ὀριστικῶς *εἰς τὸν κόσμον!*
 Ἄφικθεις τὴν 30ην 8εβρίου τοῦ 1863 εἰς Ἀθήνας ἔμελλεν ἀμέσως νὰ δώσῃ δεῖγμα τρανὸν τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ

πλεονεκτεῖ ὁ πλησιέστερος· ἂν δὲ τις τὸ 14 ἀπαρτίζου ἐν δύο καὶ δύο ἄσοι, προτιμᾶται οὗτος. Ἐννοεῖται ὅτι πρῶτον παρατηρεῖται ἂν ὑπάρχῃ 14 καὶ ἔπειτα, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, γίνεται ἡ σύγκρισις τῶν ἀποτελεσμάτων.

Κατὰ τὴν προσμέτρησιν τῶν ἀριθμῶν, αἱ *φιγοῦραι* λογίζονται ὡς δέκα· ὁ ἄσος κατ' ἀρέσκειαν εἴτε ὡς εἰς εἴτε ὡς ἔνδεκα, ἀλλ' ὅταν τύχῃσι δύο ὁμοῦ, ὁ εἰς τοὐλάχιστον ὑποχρεωτικῶς θεωρεῖται ὡς μία μονάς· τὰ λοιπὰ χαρτῖα ἔχουσι ἕκαστον τὸν ἀριθμὸν τὸν ὅποιον παριστῶσι.

Εἴπομεν ἄνωτέρω, ὅτι ἐκτὸς τῆς ἀρχικῆς κατατιθεμένης ποσότητος ἐξ ἴσου ὑφ' ὅλων, δύνανται νὰ προστεθῶσι καὶ ἄλλαι διὰ τοῦ *βιδου*. Τοῦτο γίνεται ὡς ἑξῆς.

Ὁ πρῶτος, ἂν οὐδεὶς ἐπέτυχῃ 31, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ ἅπαξ τὸ ὀρισμένον *βιδου*, τὸ ὅποιον ὑποχρεοῦνται πάντες νὰ δεχθῶσι· οἱ μὴ συναινούντες ἀποσύρονται καὶ στεροῦνται παντὸς δικαιώματος ἐπὶ τοῦ καταθέντος ποσοῦ θεωρούμενοι ὡς *κάντες*. Ἄν μετὰ τοῦτο ἐξαγάγῃ ἕτερον χαρτίον, ἔχει πάλιν τὸ δικαίωμα τοῦ *βιδου*· ἄλλως, κρατεῖ τὰ φύλλα καὶ λέγει εἰς τὸν ἀκόλουθον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ παίγνιδιον. Τοιοῦτοτρόπως *βιδου* γίνεται κατ' ἀρχάς, ἡμέτως δηλαδὴ μετὰ τὴν λήψιν τῶν τριῶν χαρτίων, μεθ' ἕκαστον τῶν διαδοχικῶς δεδομένων καὶ τέλος ὅταν ἔτι δὲν πρόκειται νὰ ζητηθῆ φύλλον. Ἐπομένως δύνανται τις νὰ *βιδάρῃ* π. χ. πρὶν τῷ δοθῆ χαρτίον καὶ μετὰ τοῦτο πάλιν, ἂν θελήσῃ, νὰ παύσῃ τῶν φύλλον.

φρονήσεως, καὶ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ πρὸς τοὺς θεσμοὺς τοῦ κράτους, χωριζόμενος ἀπὸ συμπατριώτου καὶ φίλου, τοῦ κόμητος Σπόνεζ, μετὰ *τετραετὴ ἀισχρὰν πολιτείαν* τούτου καὶ μετὰ τὴν *ἐξέγερσιν σύμπαντος τοῦ ἔθνους ἐπαπειλοῦντος βιαίαν ἐξωσιν*.

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος θρησκευτικῶς ἐφαρμόζει τὰς ἀρετὰς τοῦ συνταγματικοῦ ἡγεμόνος μὴ *ἀναμιγνύμενος ποσῶς εἰς τὰ τοῦ ἔθνους καὶ φροντίζων μόνον περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων*.

Ὁ Βασιλεὺς εἶναι εἰς ἄκρον φιλεργός. Τὸν χειμῶνα εὐρίσκεται ἔωθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του . . . *καπνίζων*. Τὸ θέρος βλέπει δις τῆς ἑβδομάδος τοὺς ὑπουργοὺς του καὶ τοὺς ἐν Ἀθήναις παρεπιδήμους ξένους, ἵσταται δὲ συνήθως ἕρθιος, ὅπως τοὺς *ξεφορτωθῆ μιά ὥρα ἀρχήτερα*, πρὸ τραπέζης πλήρεις ἐγγράφων διαφόρων, ἅτινα καὶ *ὀμιλῶν ὑπογράφει*. Τὸ δωμάτιόν του εἶναι διὰ πολυτίμων κομψοτεχνημάτων διακεκοσμημένον καὶ μικρῶν ἀνδρεικέλων χρησιμευόντων εἰς αὐτὸν ὅπως γνωρίζῃ τὰς μεταβολὰς τῆς στολῆς τοῦ στρατοῦ του, *δὲν πολὺ σπαρτίως βλέπει*.

Πρὸς τοῦτοις, ἐξ αἰσθήματος λεπτότητος πρὸς τὸν προκάτοχόν του, ἄφησεν ἐπὶ τῶν τοίχων ἀνηρτημένας τὰς εἰκόνας τῶν ἀνδρῶν ὅσοι ἐδόξασαν τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα. (Αὐτὸ ἔλειπε νὰ τὰς πετάξῃ καὶ αὐτάς).

Ὁ Βασιλεὺς συμμετέχει κατὰ τὸ ἥμισυ τῶν γενναιοδωριῶν τῆς βασιλείας· ἐν τοῦτοις παρὰ τὸ *γλισχρον* τῆς βασιλικῆς ἐπιχορηγήσεως, πάντοτε κατὰ τὰς μεγάλας θρησκευτικὰς ἢ ἐθνικὰς ἐορτὰς διανέμει ποσὰ σχετικῶς σημαντικὰ, (ἴσως ἐν Γαλλίᾳ διὰ τοῦ κυρίου Μανωλοπούλου).

Ἡ βασιλικὴ ἐπιχορηγήσις τοῦ Γεωργίου Α' ἀνέρχεται μόνον εἰς 1,550,000 φράγκων *χρυσῶν καὶ ἀχαρτοσημάντων*. Ὁ Διάδοχος ἀφ' ἑτέρου ἐπροικοδοτήθη παρὰ τοῦ κ. Τρικούπη, δι' ἰδίας ἐτησίως ἐπιχορηγήσεως καὶ τῆς *διὰ τῆς βίας κατοχῆς* τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ μεγάλου κτήματος τῆς Μανωλάδος.

Παρὰ τὸ *γλισχρον* (ἔχομε τρεῖς φορὰς ἕως τῶρα τὸ *γλισχρον*. Ἀκούτετα) τῶν προσόδων του, ὁ βασιλεὺς, ἐκπληροῖ τὰς ὑποχρεώσεις του, αἵτινες ἀνάγονται εἰς τὸ νὰ *ἔχη τ' ἀνάκτορά του ἐξαιρέτως διεσκευασμένα*, νὰ *ἔχη ὠραίας ἀ-*

Κατὰ τὴν δευτέραν τὰ παίγνια χαρτῖα δὲν διανέμονται ὡς εἴπομεν, ἀνὰ τρία ἀλλ' ἀνὰ δύο. Οὐδεμίαν δὲ ἄλλη διαφορὰ παρουσιάζεται κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ παίγνιου· ἐπειδὴ ὅμως τὸ 14 δύνανται νὰ ἀπαρτίσουν τὰ δύο μόνον χαρτῖα καὶ ἐντεῦθεν ἔχων τις ὑπ' ὄψει ὅτι ὅταν ἔχη τοῦτο μὲν δὲ μετὰ δύο φύλλα δύνανται νὰ ἀπατήσῃ τοὺς ἄλλους, ὑποθέτεται εὐλόγως ὅτι δύο μόνον χαρτῖα δὲν χρησιμεύουν εἰς τι ἂν μὴ σχηματίζουσι *δέκα τέσσαρα*, καθορίζεται πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ παίγνιδιου, ἂν τὸ τοιοῦτον ἐπιχείρημα θὰ ἐπιτρέπηται.

Καὶ ἐνταῦθα, ὡς εἰς τὴν πρώτην περίστασιν, τὰ χαρτῖα παραχωροῦνται πρὸς διανομὴν εἰς τὸν ἐπόμενον καὶ ὑπὸ τούτου εἰς τοὺς ἄλλους διαδοχικῶς ἅμα ἐξαντλήται τελείως ἡ δέσμη· ἐν τῇ δὲ περιπτώσει ἐξαντληθῆ πρὸ τοῦ τέλους περιόδου τινὸς ἀναμιγνύονται ἐκ νέου τὰ μὴ εἰς χεῖρας τῶν κρατούμενων καὶ ἐκ τούτων λαμβάνονται τὰ πρὸς συμπλήρωσιν ταύτης ἀπαιτούμενα, ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα θὰ ἀναμιχθῶσι ὅλα πάλιν, ἵνα διανεμηθῶσι ὑπὸ τοῦ ἀκολούθου.

■ λ α κ ά κ ε α.

Κύκλω τραπέζης τοποθετοῦνται ὅσοι θὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸ παίγνιον καὶ ἀκολούθως ρίπτεται ὁ *ρήγας*.
 (ἀκολουθεῖ).

μάζας ἐκ Παρισίων, διακοσίους Ἀραβικοὺς καὶ Οὐγγρικοὺς ἵππους, καὶ Τράπεζαν πλουσιωτάτην.

Ὁ βασιλεὺς κατασκευάζει τὰ φορέματά του ἐν Λονδίῳ, καὶ τοῦτο ἵνα μὴ μένῃ τὸ χρῆμα ἐκεῖ ἄφ' ὅπου λαμβάνεται, καὶ τὰ μὴ προσδεύσῃ ἢ ἐγγώριος βιομηχανία.

Κατὰ τὰς ἐπιστήμους ἀκρασίαις ὁ βασιλεὺς φέρει στολὴν στρατηγοῦ, ὁ στρατὸς τοῦ ὅμως οὐδέποτε τὸν εἶδε μὲ αὐτήν. Ταξιδεύων προτιμᾷ τὴν στολὴν τοῦ Ναυάρχου, ζηλεύων ταύτην, καθόσον ὑπηρετῶν πρὶν ἀναγορευθῆ βασιλεὺς εἰς τὸ Δανικὸν ναυτικόν, δὲν ἤξιώθη νὰ φορέσῃ ἀνωτέραν τῆς τοῦ δοκίμου.

Ὁ βασιλεὺς σημαδεύει καλὰ καὶ καθολικεῖται ἐξαίρετα.

Ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Χαλκίδος ἔχει ἐπὶ συμπλέγματος νησιδίων, τὸ κτήμα τῶν Πεταλιῶν, ὅπου ἀπέργεται πρὸς ἀλιείαν. Ἐν τῷ πολυθῆρῳ κτήματι τοῦ Τατοῦ θηρεύει τέλος ἕτερον κτήμα του ἐν Κερκύρᾳ (βλέπετε ὅτι παρὰ τὸ γλίσχρον τῆς ἐπιχορηγήσεώς του ἔχει κάμποσα κτηματάκια, ἐκτὸς ἐὰν τοῦ περιῆλθον ἐκ κληρονομίας,) εἶναι ἡ θερινὴ διαμονὴ του ὅπου ἐγκαθιστᾷ κατ' ἔτος, ὅταν δὲν μεταβαίνει εἰς τὸ βασίλειον τῶν χαρτοπαικτῶν Βίς-Βόδεν, τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ ἀμεριμνησίαν.

Ὁ Βασιλεὺς ἀρέσκειται εἰς τὸν ἀγροτικὸν βίον καλλιερῶν ἐνίοτε καὶ μόνος του (χάριν οἰκονομίας,) τὰ κτήματά του.

Ἐν μιᾷ τῶν ἐκδρομῶν του ἀνὰ τὰ χωρία τοῦ συνέβη τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον.

Ἀπαντήσας χωρικὸν τινα δὴηγοῦντα γνήσιον ὠραῖον ἀρχαδικὸν ὄνον, ἐρωτᾷ αὐτόν.

— Πῶς πηγαίνουν ἡ δουλειαίς;

— Αἶ, καὶ καλὰ καὶ κακὰ, Βασιληᾶ μου.

— Πῶς, καὶ καλὰ καὶ κακὰ; ἐρωτᾷ καὶ πάλιν ὁ Βασιλεὺς ἀπορῶν.

— Νὰ καλὰ πᾶν, καὶ μὲ τὸν ἕνα, Βασιληᾶ, μὰ ἂν εἶχαμε δυὸ θὰ πῆγαιναν καλλίτερον.

— Καὶ πῶς δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀρκετός;

— Μὲ συμπάθειο. δὲν λέγω γὰρ λόγου σου, ἀλλὰ τὸ γὰδρὸ μου βασιληᾶ. Ἄν εἶχαμε δυὸ θὰ πῆγαιναν ἡ δουλειαίς καλλίτερα.

Ὁ Βασιλεὺς γελάσας διὰ τὴν λεπτεπίλεπτον διάκρισιν τοῦ σοφιστοῦ (φαντασθῆτε τί λεπτεπίλεπτότης) ἔδωκε τὸ βαλάντιόν του (κενὸν ἢ πλήρες ἀγνοοῦμεν) εἰς τὸν γέροντα.

Ὁ ἐπίσημος Ἀθηναϊκὸς βίος εἶνε εἰς ἄκρον πολυμέριμος. Τὸν χειμῶνα ἐν τοῖς ἀνακτόροις δίδονται γοροὶ, γεύματα, οὐδέποτε ὅμως θεατρικαὶ παραστάσεις (ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Κιχαρχμῶντε), ἐλλείπει ἡθοποιῶν, καὶ παροδρομικαὶ ἐορταὶ διότι δοθέντος ὅτι ἡ χιὼν οὐδέποτε λευκαίνει τὰς κορυφὰς τῆς Ῥοδόπης (νὰ ἐρωτηθῆ ὁ κ. Δήμιτσας ποῦ εὑρίσκειται τὸ ὄρος τοῦτο) ὁ Βασιλεὺς διεσκεύασεν ἐν τοῖς ἀνακτόροις παμμεγέθη στοὰν, ἧς τὸ στιλπνόν, λεῖον καὶ ὀλισθηρὸν ἔδαφος παρέχει ζωηρὰς τὰς ἀπολαύσεις τῆς ἀσφαλτοδρομίας. (Σημειωτέον ὅτι ἀσφαλτοστρωμένον ἔδαφος ὑπάρχει μόνον ἐν τοῖς βασιλικαῖς σταύλοις, ὥστε ὁ γράφων θὰ νομίζῃ τοὺς σταύλους ὡς ἀνάκτορα).

Μεταξὺ τοῦ Πάσχα καὶ τοῦ νέου ἔτους μεσολαβοῦσιν ἄλλαι ἐορταί. Ἡ 25 Μαρτίου, ἡ ἐπέτειος τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος, πανηγυρίζεται μετ' ἐπισημότητος πολλῆς, ἐν τῇ πόλει κρεμῶνται σημαῖαι καὶ κίτων, γίνεται στρατιωτικὴ ἐπιθεώρησις, παρὰ τῶν ἐπιλοχιῶν τῶν λόγων, καὶ δίδεται γεῦμα ἐν τοῖς ἀνακτόροις, εἰς δὲ παρακάθηνται πλείστοι ὄσοι, ἐκτὸς τῶν ἀγωνιστῶν.

Οἱ πρίγκιπες, ἂν καὶ γνωρίζουσι πολλὰς ἄλλας γλώσσας, λαλοῦσιν ὅμως τὴν μητρικὴν γλῶσσαν τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Δημοσθένους! (ἐδῶ τὸ παρὰ κάναμε. Φαντασθῆτε τὸν διοικητὴν τοῦ Διαδόχου Μαυρομιχάλην συνεννοοῦμενον Ὀμηριστὴ μετ' αὐτοῦ).

(Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 355 φύλλου τῆς «Ἐφημερίδος»)

Λογχίας

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰς προηγούμενον φύλλον εἶχομεν γράψαι, ὅτι ὁ Μοίραρχος Ἀττικῆς κ. Στεφάνου, ἐνῶ ἄφ' ἐνὸς διατείνεται ὅτι δὲν ἔχει χωροφύλακας νὰ μᾶς φυλάξῃ ἐν τῷ Νοσοκομείῳ, καὶ ἤρνετο τὴν ἐκεῖ μεταφορὰν μας, ἄφ' ἐτέρου τὴν φρουρὰν τῶν φυλακῶν ἀνέλαβον χωροφύλακες. Λαθόντες ἀκριβεῖς πληροφορίας, ὅτι οἱ χωροφύλακες οἱ φρουροῦντες ἐν ταῖς φυλακαῖς δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν Μοιραρχίαν, ἀλλ' εἰς τὰ ἔμπεδα τάγματα, δηλοῦμεν ὅτι κατὰ τοῦ κ. Στεφάνου οὐδὲν ἔχομεν παράπονον, καθόσον οὗτος πράγματι, ἐξ ἐλλείψεως ἀνδρῶν, ἤρνηθη τὴν φύλαξιν μας ἐν τῷ Νοσοκομείῳ, διότι τὸ ἔγγραφο τοῦ κ. Εἰσαγγελέως παρήγγελλε νὰ μᾶς φυλάττουν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ, ὡς τὸν μεγαλείτερον κακούργον, ἤτοι δι' ἐνόπλων φρουρῶν. Ἐπομένως ὁ κ. Μοίραρχος, διὰ νὰ ἔχῃ ἐνόπλους φρουροὺς, ἔπρεπε ν' ἀπασχολῆ 15 χωροφύλακας τὴν ἡμέραν, τοὺς ὁποίους δὲν εἶχε νὰ διαθέσῃ διὰ τοιαύτην φρουρὰν.

ΕΝΑΣ ΜΠΕΚΡΗΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

Πρὸς τοὺς ἀρμόδιους ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν Χριστουγέννων

Ἄντιχριστοί, Ἄντιχριστοί, τὴν σήμερον γεννᾶται

Ἐκεῖνος ποῦ μετέβαλε τὸ ὕδωρ ἐν Κανᾷ

Εἰς ὠραιότατο κρασί, καὶ εἶπε, νὰ ἴ ρουφᾶτε

Ἄφου κρασί δὲν βρῖσκετε ἀδέρφια πουθερά.

Καὶ τώρα ὅπου τὸ κρασί ἐν ἀφθορία ρέει

Σεῖς μᾶς τ' ἀπαγορεύετε, ἀντίχριστοί Ἑβραῖοι.

Λογχίας

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΙΣ ΤΟΥ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ

Ὁ κ. δήμαρχος ἡμῶν ἀροπλίζει, πρὸς ὦραν, τὸν **Ραμπαγᾶν**, μὲ μίαν του καλὴν πράξιν, πράξιν ὀρθὴν καὶ δικαίαν.

Ὁ «Ραμπαγᾶς» δὲν ἔχει λόγους ἀρκοῦντας, ὅπως ἐπαίνεσθ τὸν Φιλήμονα, ὃν οὐδέως συνήθισεν εἰς ἐπαίνους, διὰ τὴν γενναίαν ἀρχεβουλίαν ἣν ἔσχε προτείνας εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον νὰ δοθῶσι χίλια δραχμαί, ὡς φιλοδώρημα, εἰς τὸν ἑλληνικὸν μελοδραματικὸν θίασον, ὅστις τόσον ἐπιτυχῶς ἐνεκαίνισε τὸ στάδιόν του διὰ τοῦ μελοδράματος τῆς **Betty**.

Συγγαίρομεν καὶ τῷ κ. Φιλήμονι ἐπὶ τῇ ἀρχεβουλίᾳ αὐτοῦ ταύτῃ καὶ τῷ δημοτικῷ συμβουλίῳ, διότι παμψηφεί ἀπεδέξατο τὴν πρότασιν τοῦ κ. δημάρχου.

Ἐπὶ τούτοις εὐχόμεθα κατεῦθον εἰς τὸν ἐντεῦθεν ἀπερχόμενον μελοδραματικὸν ἡμῶν θίασον ὅστις ἀνεχώρησε δι' Ἀλεξάνδρειαν, Σμύρνην καὶ Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει ὅτι θὰ δρέψῃ δάφνας χρυσᾶς παρὰ τῶν ὁμογενῶν.

Τὸ νόστιμον εἶναι ὅτι ὁ θιασάρχης αὐτοῦ, προχθὲς ἐνῶ ἦτο εἰς τὸ ποδᾶρι διὰ ταξίδι, ἐνεθυμήθη τὸν **Ραμπαγᾶν** καὶ τοῦ ἔστειλεν εἰς τὰς φυλακὰς εἰσιτήριον διὰ τὰς παραστάσεις τοῦ θιάσου του, χωρὶς νὰ σκεφθῆ ὅτι καὶ ἂν δὲν ἔφευγεν ὁ θιασός του, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ χρησιμοποιήσῃ, ὁ φυλακισμένος αὐτὸ τὸ εἰσιτήριον, ἐν ὅσῳ οἱ ἀρμόδιοι δὲν ἐννοοῦν νὰ τοῦ δώσουν ἐν ἐξιτηρίῳ.

ΚΕΝΤΡΑ

Ὁ κόλαφος. Ὁ Πρωθυπουργὸς Χαρίλ. Τρικούπης ὁ σιδηρᾶς θελήσεως ἀνὴρ, ὁ παροιμιωδῶς πείσμων καὶ ἀμετάπειστος χαρακτήρ, ὁ ἔχων ὑπομονὴν καμήλου ἢ ἡμιόνου κατὰ τὴν

προχθεσινὴν συνεδρίασιν τῆς βουλῆς ἐκολαφίσθη ἐπιτυχέστατα θαυμάσια . . .

Δὲν ἠλπίζομεν ποτὲ νὰ ἴδωμεν αὐτὸν ραπιζόμενον οὕτω καὶ δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ χαρῶμεν βλέποντες ἐν τῷ ὀρίζοντι ὑπορώσκουσαν τὴν ἐλπίδα τῆς καταστροφῆς τοῦ πεισμόνως προσκεκολλημένου ἐπὶ τῆς ῥάχως τοῦ δυσμοίρου ἔθνους ἀπαισίου δαίμονος . . .

Ἐτόλμησεν, ὁ θρασὺς τυραννίσκος, νὰ ὑβρίσῃ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἔθνους καὶ αὖθις λαλῶν πρὸς αὐτοὺς ὡς πρὸς ὑπαλλήλους ἢ ὑπηρέτας του ἐν ὀργῇ . . .

— **Ἐδῶ! . . . Ὁὰ σῆς κρατήσω ἕως τὸ πρωῶ!**

Ἢ φράσις αὕτη διέφυγε τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ καὶ καταδεικνύει τὰ ἀληθῆ τοῦ ἀνδρὸς ἐνστικτα, τὰς ὑποκρυπτομένας ὑπὸ τὸ προσωπεῖον *κοινοβουλευτικοῦ* ἀνδρὸς ἀπολυταρχίας καὶ δεσποτικῆς ιδέας . . .

Ἄλλ' ἢ βουλὴ ἀπήντησεν εἰς τὴν ἀκατανόμαστον ταύτην θρασύτητα τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ διὰ τῆς λύσεως τῆς συνεδριάσεως *ἐλλείψει ἀπαρτίας*, ὥστε ἡ ἀπειλὴ τοῦ σατραπίσκου ἀπέβη ἀνίσχυρος καὶ γελιοία.

Κατηγορημένος δὲ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βουλευτηρίου ὁ ἀνὴρ, ἀλλὰ τὸ ἐρύθημα τῆς ἀγανακτήσεως, τοῦ πείσματος καὶ τῆς καταισχύνῃς ἀπέκρυπτε πάντοτε ἡ παχεῖα ἐπιδερμὶς τῆς μορφῆς αὐτοῦ.

✱

«**Τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου!** —

Ἀπαντῶν προχθὲς εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὁ πρωθυπουργὸς εἶπεν ὅτι θέλει ν' ἀντικαθίσταται κατὰ διαλείμματα ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ προσέθηκε.

— **Ἐπιθυμοῦμεν γ' ἀποχωρῶμεν ἐκ τῆς ἀρχῆς, ὅτε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐπέρχεται!** . . .

Τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου! . . .

Ἄς δράξῃ ὁ ἀδελφὸς λαὸς τὴν φράσιν καὶ ἄς διδάξῃ τὸν ἀπεχθῆ καὶ ἐπαχθῆ σατραπίσκον ὅτι *τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου* ἐπῆλθεν ἤδη! . . .

Ἄλλως . . . ἡ θεοκρατικὴ ρῆσις τοῦ πρωθυπουργοῦ θὰ πραγματωθῇ ἴσως μόνον κατὰ τὴν *δευτέραν παρουσίαν*.

* *

Συλλαλητήρια.

Οἱ γνήσιοι καὶ ἀληθεῖς τοῦ λαοῦ ἀντιπρόσωποι ἀγωνίζονται ἐκθύμως ἐν τῇ βουλῇ ὅπως κρημνίσωσι τὸν ὀλέθριον ἄνδρα ἀπὸ τῆς ῥάχως τοῦ Λαοῦ . . . Μετὰ σπανίας αὐταπαρνησίας ὑφίστανται καὶ σωματικὰς ταλαιπωρίας ἔτι ἐν ταῖς παννυχιαῖς τοῦ κοινοβουλίου ἀντιτασσόμενοι ἐρρωμένως κατὰ τῶν καταστρεπτικῶν ὁρμῶν καὶ τάσεων τοῦ ἐριάλτου Πρωθυπουργοῦ . . .

Ἄλλὰ τὴν τοιαύτην πορείαν τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὀφείλει νὰ ἐνισχύσῃ ὁ ἀδελφὸς Λαὸς ποιούμενος χρῆσιν τῶν ἐλευθεριῶν αὐτοῦ.

Ὁ κύπτων, ὁ δουλεύων, ὁ πνιγόμενος εἰς τοὺς φόρους καὶ τὰ δάνεια, ὁ πεινῶν καὶ λειποψυχῶν λαὸς πρέπει ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ διαμαρτυρηθῇ διὰ τῆς πανισχύρου φωνῆς του κατὰ τῶν ἀτασθάλων, προδοτῶν καὶ ἐθνωλετῆρων κυβερνητῶν . . .

Τὸ προῖον τῶν ἰδρώτων σου, τὸν ἄρτον τῶν τέκνων σου, λαέ, ἀρπάζουσιν ἀσπλάγχχνως καὶ διανέμουσιν εἰς τοὺς ἐπιστηθίους αὐτῶν φίλους καὶ τοὺς πιστοὺς θεράποντάς των, τοὺς Ἄναγνωστοπούλους, Σπαρτάλεις—Στήλμαν κλπ. καὶ σὺ, δύσμοιρε λαέ, σταυρώνεις τὰς χεῖρας καὶ ἀναμένεις τὸν θάνατον ἀπαθῶς καὶ ἐν νάρκῃ . . .

Σύνελθε ἐν συλλαλητηρίοις, λαέ, ὑπερασπίσθητι τὰς ποδοπατουμένας ἐλευθερίας σου, πάταξον τὴν διακωμῶδησιν τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματός σου, τρίξον τοὺς ὀδόντας πρὸς

τοὺς ἄρπαγας τοῦ ἄρτου σου καὶ ὑπονομευτὰς τῶν ἐλευθεριῶν σου! . . .

Μὴ λησμόνει τὴν δύναμίν σου, λέων λαέ, ῥῆξον κραυγὴν διαμαρτυρίας κατὰ τῶν κορυβαντιῶντων καὶ ὀργιζόντων ἐπὶ σοῦ θρασυδειλῶν ὄνταριῶν . . .

Καὶ εἰς τὸν ἦγον τῆς ἰσχυρᾶς φωνῆς σου θὰ κύψωσι, θὰ συντριβῶσι, θὰ πτήξωσιν ὑπ' αἰσχύου καὶ τρόμου οἱ ἔλεινοι προδοταί, οἱ μιχροὶ μητραλοῖται . . .

«**Συλλαλητήρια, συλλαλητήρια!**» ἔστω τὸ μόνον σύνθημα, ὁ ἀποτελεσματικώτερος τρόπος τῆς ἐκπαράσεως τῆς διαμαρτυρίας καὶ τῆς θελήσεώς σου, ἀδελφε Λαέ! . . .

Βούκεντρον.

Τῶ ΑΓΑΠΗΤῶ ΛΟΓΧΙΑ

Ἄπο στηθῶν σοὶ εὐχομαί πολυπαθῆ, *Λογχία!*

Νὰ δωρηθῇ καὶ εἰς ἐσὲ ὅμοια εὐτυχία. . .

Vie u x.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

ΑΥΔΟΚΟΛΑΚΕΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ. — Ἄξιον σημειώσεως εἶναι ὅτι πάντοτε ἡ **ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ**, εἰς τὰ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν **ΑΘΗΝΑΙ—ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ** γραφόμενά της δίδει τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὰ πλέον ἀσήμαντα τῶν γεγονότων μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κολακεύσῃ τὴν Αὐλήν. Νομίζεις ὅτι ἀναγινώσκεις ἐφημερίδα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὑπὸ τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου ὡς ἔγκλημα καθοσιώσεως ἢ παράλειψις τῆς σπουδαιοτάτης εἰδήσεως ὅτι ὁ Σουλτάνος, φερ' εἰπεῖν, ἐπορεύθη τὴν Παρασκευὴν εἰς τὸ τζαμί κ. τ. τ. Οὐαὶ δὲ τῇ ἐφημερίδι ἐκέλην, ἥτις ἀναγράφουσα τὸ μέγα τοῦτο γεγονός ἢ δὲν τὸ θέτει πρῶτον διάφορον, ἢ παραλείπει αἰφνης τὰ «*Η Α. Α. Μ.*» καὶ γράφει ἀπλῶς «*Ὁ Σουλτάνος,*» κ.τ.λ. Τὸ Γραφεῖον τοῦ Τύπου δύναται νὰ τὴν παύσῃ διὰ τὸ ἔγκλημα τοῦτο.

Λὲς καὶ φαντάζονται ἀκόμη ὁ Κατσελίδης καὶ ὁ Γαβριηλίδης ὅτι γράφουν ὑπὸ τὸ *δα μ ὁ κ λ ε ι ο ν γ ι α τ α γ ἄ ν ι* τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Γραφείου τοῦ Τύπου. Ἀφεύκτως θὰ πάσχουν ἐκ ψευδαίσθησεων καὶ ὑφίστανται παρακρούσεις, ἀγαπητὲ τῶν **ΨΥΧΩΣΕΩΝ** Ἀποστολίδη.

Δὲν τοὺς φέρνει 'στὰ λογικά των;

Τί φίλος των ἱατρὸς εἶσαι;

Πρώτη εἰδήσις τοῦ **ΑΘΗΝΑΙ—ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ** τῆς **ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ** ἦτο προχθὲς ὅτι ὁ βασιλόπαις Νικόλαος κατῆλθεν εἰς Πειραιᾶ καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὰ γυμνάσια τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων. Πᾶει καλά.

Τὸ χρέος του ἔκαμε τὸ παιδί:

Διατὶ νὰ γείνη τόσος πάταγος δι' αὐτό;

Δευτέρα τῆς εἰδήσεως ἤρχετο περὶ τοῦ ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐξῆλθε μετὰ μεσημβρίαν εἰς περίπατον μετὰ τῆς βασιλόπαιδος Ἀλεξάνδρας.

Ἀφίνομεν ὅτι ἀποροῦμεν πῶς ἀκόμα βγαίνει περίπατο, κατόπιν τῆς πολιορκίας ἐποῦ τοῦ γίνεσθαι παρὰ λιμοκτονούντων εἰς τὸ πογγί του καὶ ἐρχόμεθα εἰς ἄλλο ζήτημα ραμπαραδικῶν.

Ποῖος ἐρώτησε ποτὲ τὴν «*Ἀκρόπολιν*» ἂν βγαίῃ ἢ δὲν βγαίῃ καὶ πότε βγαίῃ ὁ βασιλεὺς; Αὐτὰ εἶναι ὅπως διόλου ἀτομικὰ ζητήματα καὶ κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ τυπῶνῃ, νὰ τὰ δημοσιεύῃ.

Ἢ μεγάλη ὁμως ἐπὶ μαλακοῦ χαρτίου τυπουμένη «*Ἀκρόπολις*» κἄτι θὰ ξέρῃ, ἀφοῦ ψιθυρίζεται δι' αὐτὴν ὅτι ἡ Αὐλή τὴν διαβάξει πλέον μ' ἓνα μάτι.

✱

ΡΟΥΚΗΣ καὶ **ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ.** — Ἴδου δύο φοβεροὶ μονομάχοι.

Ἄδελφοί εἰς τὰς ἰδέας.

Ἄσπονδοὶ ἐχθροὶ εἰς τὸ συμφέρον.

Παράδοξοι ἀντίπαλοι.

Συμφωνοῦν εἰς τὰ οὐσιωδέστερα.

Θέλουν καὶ οἱ δύο τὸν Τρικούπην εἰς τὰ πράγματα.

Τὸν βασιλέα βασιλεύοντα καὶ κυβερνῶντα.

Θεωροῦν τὸ σύνταγμα γελιοῖον.

Τὴν συνταγματικὴν μοναρχίαν ἔχουν ὡς ὄνειρόν των.

Εἰς ὀλίγα μόνον ἐπουσιώδη διχογνωμοῦν.

Ἢ **ΕΦΗΜΕΡΙΣ**, φερ' εἰπεῖν, θέλει τὴν παραίτησιν τοῦ Βουλπιώτη.

